

Arrest

**nr. 344 919 van 16 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van diens beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde, in een eerdere procedure voor de Raad, dat hij in 1990, in functie van zijn ouders tot een verblijf werd toegelaten en vervolgens op de dool raakte en hierdoor zijn recht op verblijf in 2000 verloor.

1.2. Op 6 maart 2014 diende verzoeker, in functie van een minderjarig Belgisch kind, een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.3. Op 7 april 2015 werd verzoekers verblijfsaanvraag ingewilligd. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 3 juni 2020.

1.4. Verzoeker werd op 18 juni 2024 afgevoerd van de bevolkingsregisters.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 1 april 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 3 april 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam: [S.]

Voornaam: [B.]

[...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

ALIAS: [O.Y.] [...] onderdaan van Congo.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene verblijft reeds sedert 18.11.2025 (opsluitingsdatum) in het Rijk.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 12.09.2017 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-bezit: verkoop /het te koop stellen, heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf feiten waarvoor hij op 08.02.2019 door het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 05.02.2020 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 06.02.2026 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel voor 7 maanden gevangenisstraf voor 5 jaar + behoud.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 13 oktober tot en met 17 november verschillende winkeldiefstallen pleegde

Betrokkene werd op 17 november 2025 op heterdaad betrapt bij de diefstal van respectievelijk drie jassen, hierbij wordt hij herkend op camerabeelden van diefstallen van diverse schoonheidsproducten, hij gebruikt hierbij eenzelfde modus operandi namelijk hij steelt goederen en tracht bij het verlaten van de winkel het beveiligingssysteem aan de uitgang van de winkel te vermijden.

De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden en een gebrek aan normbesef waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van dergelijke

vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de bevolking in het algemeen en bij de slachtoffers in het bijzonder. Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang komt.

Zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij reeds 5 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele veroordelingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen uit zijn globaal handelen de minste van zijn zorgen blijkt. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin u leeft.

Gezien het bedrieglijk van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 03.03.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds 1990 in België verblijft, dat hij met vliegtuig vanuit D.R. Congo naar België reisde en dat hij in het bezit was van zijn identiteitsdocumenten, vermoedelijk liggen deze bij de gemeente.

Hij verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met [S.B.D.], zij is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene woont niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.

Hij verklaarde dat zijn ouders, 3 zussen, 2 broers en zijn 4 meerderjarige kinderen in België verblijven. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM). Indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Betrokkene toont onvoldoende de afhankelijkheidsrelatie aan. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn gezin dat mogelijks in België verblijft, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, zoals hij zelf al aanhaalde. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Voor wat betreft zijn ouders en broers dient het volgende opgemerkt te worden: De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn ouders en broers op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 8 EVRM aangenomen.

Betrokkene verklaarde niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn herkomstland. Op 25.03.2026 oordeelde de medische dienst van de gevangenis dat betrokkene mag reizen. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar D.R. Congo omdat hij niemand heeft in Congo en zijn hele familie in België verblijft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 18.06.2015 in het bezit gesteld van een F-kaart dewelke op 20.03.2018 gesupprimeerd werd, hij werd opnieuw op 06.04.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart, deze werd op 17.06.2024 gesupprimeerd. Betrokkene werd op 21.02.2000, 10.07.2014, 18.06.2024 afgevoerd-verlies van verblijfsrecht. Vanaf 18.06.2024 heeft betrokkene sindsdien geen stappen meer gezet om zijn administratieve situatie te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 12.09.2017 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-bezit: verkoop /het te koop stellen, heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf feiten waarvoor hij op 08.02.2019 door het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 05.02.2020 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feiten waarvoor hij op 06.02.2026 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met probatie uitstel voor 7 maanden gevangenisstraf voor 5 jaar + behoud.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 13 oktober tot en met 17 november verschillende winkeldiefstallen pleegde Betrokkene werd op 17 november 2025 op heterdaad betrapt bij de diefstal van respectievelijk drie jassen, hierbij wordt hij herkend op camerabeelden van diefstallen van diverse schoonheidsproducten, hij gebruikt hierbij eenzelfde modus operandi namelijk hij steelt goederen en tracht bij het verlaten van de winkel het beveiligingssysteem aan de uitgang van de winkel te vermijden.

De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden en een gebrek aan normbesef waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van dergelijke vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de bevolking in het algemeen en bij de slachtoffers in het bijzonder. Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang komt.

Zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij reeds 5 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele veroordelingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen uit zijn globaal handelen de minste van zijn zorgen blijkt. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin u leeft.

Gezien het bedrieglijk van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om he grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn herkomstland. Op 25.03.2026 oordeelde de medische dienst van de gevangenis dat betrokkene mag reizen. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar D.R. Congo omdat hij niemand heeft in Congo en zijn hele familie in België verblijft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding

[...]

Deze beslissing – die in werkelijkheid bestaat uit drie beslissingen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) die in een akte zijn opgenomen – vormt de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die op 3 april 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Het Grondwettelijk Hof stelde bovendien reeds het

volgende in het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018:

“B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat:

“Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat de vordering, in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In voorliggende zaak staat het vast dat verzoeker van zijn vrijheid is beroofd, waardoor, gelet op wat is bepaald in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen dat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in regel kan worden gevorderd.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet wordt betwist, kan in casu worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), en van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij

verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1, 3, Vreemdelingenwet, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt en dat door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn². Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land.” Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt: Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]”

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Artikel 8 EVRM stipuleert: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er vooreerst sprake zijn van een familie-of gezinsleven. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) verduidelijkt wanneer er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waarvan in casu sprake (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), 5 94). In casu bevindt het familieleven van verzoeker zich namelijk evenwel in België.

Volgende familieleden verblijven momenteel in België:

- Zijn 4 meerderjarige kinderen;*
- Zijn 5 broers en zussen;*
- Zijn beide ouders;*
- Zijn partner.*

Zij beschikken allen over de Belgische nationaliteit.

Heden heeft verzoeker in Congo geen sociale omgeving meer. Zijn vrienden en familie bevinden zich hier. De nauwe familieleden en het kerngezin van verzoeker hebben bijgevolg allen verblijfsrecht in Europa.

Verzoeker verkeert in de absolute onmogelijkheid terug te keren naar zijn regio van herkomst, gelegen in de stad Kinshasa (Congo). Verzoeker heeft of kent in Congo immers niets of niemand meer. Daarenboven heeft hij noch de financiële middelen om daar te overleven.

In het kader van toelating tot verblijf oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven en/of familie en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de fair balance-toets: de Staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

Bovenstaande brengt met zich mee dat de staat een correct evenwicht dient te bereiken tussen enerzijds het beoogde doel en anderzijds de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het onderzoek hiertoe geschiedt aan de hand van een fair balance- toets: de staat gaat na of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat het volgende stelt: Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

b) het familie- en gezinsleven;

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verwerende partij stelt dat er niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van de familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Zij stellen dat er geen stavingsstukken voorliggen waaruit een afhankelijkheid tussen betrokkenen blijkt. Er wordt gesteld dat de familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde, gezien de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld.

Men acht het niet onmogelijk dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met de zijn familie, en stelt dat zijn familie steeds naar Congo kan afreizen om hem te bezoeken.

Men stelt dat er dient te worden afgeweken van de termijn van vrijwillig vertrek, gelet op het feit dat cliënt een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gezien verzoeker niet meewerkt met de overheden en gezien verzoeker geen aanvraag heeft ingediend.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier.

Verzoeker vertrok op zijn twaalf jaar uit Congo. Verzoeker heeft in België zijn sociale omgeving en bijgevolg het centrum van zijn belangen uitgebouwd. Zijn familie, partner, kinderen en vrienden wonen hier, hij spreekt Nederlands en Frans. Zijn vier kinderen werden hier geboren en bezitten de Belgische nationaliteit, net als het geheel van zijn familie. Het is voor zijn familie dan ook geenszins een evidentie om af te reizen naar Congo, laat staan voor acht jaar.

Enige affectieve dan wel financiële houvast is voor verzoeker nagenoeg onbestaande in zijn land van herkomst. Een terugkeer zou impliceren dat verzoeker de steun waar hij zowel op materieel als op financieel gebied op kan rekenen volledig zou verliezen, daar hij er terecht komt in een land waar verzoeker geen dak boven zijn hoofd heeft en niemand kent. Daarnaast heeft verzoeker, gelet op hierboven werd uiteengezet, ook nood aan een begeleiding omtrent zijn verslavingsproblematiek. Zijn familieleden regelden voor hem een opname, die helaas niet kon doorgaan gezien de hechtenis van verzoeker. De steun van zijn familie zou onvermijdelijk wegvallen indien hij voor maar liefst acht jaar zou dienen terug te keren naar Congo.

De steun van zijn familie blijkt ook uit de getuigenverklaringen die heden worden voorgelegd door de familieleden. Zij schetsen een beeld van een warme man die omwille van zijn verslavingsproblematiek even de pedalen kwijt was. Zij zochten voor hem echter hulp, alwaar hij heden terecht kan. De correctionele rechtbank ging geheel mee in deze visie en kende aan verzoeker een straf met probatie-uitstel toe, Verwerende partij gaat echter voorbij aan dit definitief vonnis, alwaar hij overigens niet onmiddellijk voor werd aangehouden en stelt dat verzoeker toch een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Verzoeker doet ook de nodige inspanningen om één van de drie landstalen te leren om, zodra hij zijn verblijfsrecht heeft, op legale wijze in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Bij een terugkeer zou hij zijn kans op werk evenwel verliezen aangezien het in Congo zeer moeilijk is om aan de slag te gaan. De werkloosheid ligt er immers meer dan dubbel zo hoog als in België. Heden is het werkloosheidspercentage in Congo maar liefst 36 %, daar waar dit in België iets meer dan 5% is. Deze omstandigheden maken bijgevolg dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland voor verzoeker bijzonder moeilijk is.

Om reden hierboven uiteengezet zou het immers volstrekt onmogelijk zijn beroep te doen op zijn familie nu verzoeker zij woonachtig zijn in België en zij allemaal en met uitstek zijn kinderen, over de Belgische nationaliteit beschikken.

Heden heeft verzoeker daarentegen wél een duidelijke en verregaande verbondenheid met de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft duidelijk geïnvesteerd in zijn sociale en culturele integratie. Hij heeft hier vier kinderen gekregen en zijn meest nauwe familie verblijft hier op heden. Dit toont bijgevolg de nauwe onderlinge band aan. Eenzelfde mate van verbondenheid is compleet afwezig met zijn land van herkomst.

Ook sedert zijn detentie is de familie van verzoeker hem steeds blijven steunen, zowel emotioneel als financieel.

Verzoeker vertrok op zijn twaalf jaar uit Congo. Hij kreeg in België kinderen en woonde hier tesamen met zijn ouders, broers en zussen. Zijn familieleven bevindt zich bijgevolg hoofdzakelijk in België. Zijn kinderen zijn hier geboren en hebben de Belgische nationaliteit, net als zijn familieleden. Indien van verzoeker vereist zou worden dat hij terugkeert naar Congo, zou dit onoverkomelijk tot een schending van artikel 8 EVRM leiden.

Immers artikel 8 EVRM beschermt niet louter het familieleven, maar ook het privéleven. Dit laatste element biedt recht op het uitbouwen van zowel menselijke contacten als sociale banden. Artikel 8 EVRM beschermt bijgevolg ook de sociale banden die iemand opbouwt, anders dan deze binnen het strikte gezinsleven. In het arrest Maslov t. Oostenrijk werd dit laatste door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderstreept. Het Hof benadrukte dat ook sprake kan zijn van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en de ouders en dit indien tussen hen een situatie van afhankelijkheid bestaat. Het louter feit dat verzoeker meerderjarig is, is dan ook onvoldoende om te stellen dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM kan opwerpen.

Wel rijst de vraag of het centrum van verzoekers sociale, affectieve en economische banden overwegend in België is komen te liggen. Zoals hieronder verder uiteen zal gezet worden, kan deze vraag voor verzoeker niet anders dan positief worden beantwoord.

Zo heeft verzoeker een duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd in België. Zijn broers en zussen, zijn ouders en zijn kinderen verblijven allen reeds geruime tijd in België en beschikken over de Belgische nationaliteit. Van hen kan dan ook niet verwacht worden dat zij hun gehele opgebouwde leven omgooien om verzoeker na te reizen.

Bovendien is de steun van verzoeker zijn familie onontbeerlijk. Verzoeker kreeg de nodige financiële en emotionele ondersteuning toen hij de pedalen verloor en kampte met een verslavingsproblematiek. Zijn familieleden regelden voor hem de nodige psychologische en psychiatrische ondersteuning, die helaas niet kon doorgaan gezien de hechtenis van verzoeker. De correctionele rechtbank besloot hem echter een gunst te geven door hem een straf met probatie-uitstel toe te kennen. Deze kans wordt hem geheel ontnomen indien verzoeker zou dienen terug te keren naar Congo.

Dit blijkt ook uit de getuigenverklaringen die heden worden voorgelegd door de familieleden. Zij schetsen een beeld van een warme man die omwille van zijn verslavingsproblematiek even de pedalen kwijt was. Zij zochten voor hem echter hulp, alwaar hij heden terecht kan. De correctionele rechtbank ging geheel mee in deze visie en kende aan verzoeker een straf met probatie-uitstel toe. Verwerende partij gaat echter voorbij aan dit definitief vonnis, alwaar hij overigens niet onmiddellijk voor werd aangehouden en stelt dat verzoeker toch een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie of vriendenkring, zelfs voor een korte periode, in bepaalde omstandigheden een ernstig en niet te herstellen nadeel kan veroorzaken en dus een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. In België kan verzoeker rekenen op zijn netwerk van familie die hem in elke mogelijke zin ondersteunen: ze gaven financiële steun, emotionele steun... Zonder hen, kan verzoeker niet overleven. Indien verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst zou dit nadelige gevolgen met zich meebrengen zowel voor verzoeker als voor zijn gezin en bij uitstek voor zijn vier Belgische kinderen.

Daarnaast heeft verzoeker noch werk, noch enige vorm van steun van vrienden of familie in Congo, waardoor bijgevolg de bron van inkomsten waarop verzoeker actueel steunt zou wegvallen. Bij een eventuele terugkeer, zou hij in een toestand van absolute isolatie terechtkomen. Rekening houdend bovendien met de hoge werkloosheid in Congo, die de afgelopen jaren overigens meer dan dubbel zo groot was als de werkloosheidsgraad in België en op nummer 7 staat in de wereld (36 % vs 5.7 %), is er ook geen enkele garantie dat verzoeker op deze manier snel een inkomen zal verkrijgen die hem toelaat om, bij een tijdelijke terugkeer, de periode van aanvraag te overbruggen.

Uit de nauwe band die bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen, zijn ouders en zijn broers en zussen en zus partner in België impliceert dat een scheiding, zij het tijdelijk, wel degelijk een ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker. Ook voor zijn partner zou het allesbehalve een evidentie zijn om een romantisch leven uit te bouwen vanop afstand. Er is dan ook wel degelijk sprake van een band van afhankelijkheid tussen verzoeker en diens familie.

De rechtspraak bevestigt bovendien dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden. Reeds in 2001 werden door het EHRM de zogenaamde Boultif-criteria geformuleerd; een set criteria die nationale overheden leidt in het nemen van een billijke belangenafweging:

"[...] the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Met het arrest Ünner t. Nederland voegde het EHRM aan de oorspronkelijke Boultif-criteria, nog twee toetsstenen toe, zijnde het belang en het welzijn van de kinderen alsook de hechte sociale culturele en familiale banden met het gastland enerzijds en met het land van bestemming anderzijds.

Verwerende partij was ten tijde van de beslissing op de hoogte dat verzoeker reeds sedert zijn 12 jaar was vertrokken uit Congo. Verwerende partij was ook op de hoogte dat verzoeker jonge kinderen had in België en

dat hij in Congo niemand meer kent. Zijn ouders, partner, kinderen, broers en zussen bevinden zich allen hier. Er kan van hen niet gevraagd worden om mee te verhuizen naar Congo en hun leven in België geheel om te gooien. Daarnaast dateren de vonnissen die verwerende partij aanhaalt van 2017; 2019 en 2020. Op dat moment had verzoeker nog een verblijfsrecht. Geenszins werd hieraan enig gevolg gegeven. Zoals reeds gesteld, kreeg hij in het vonnis van 2026 een gunst van de rechtbank om zijn leven opnieuw structuur te geven en opdat hij de nodige behandeling zou ontvangen. Indien de beslissingen gelding zouden krijgen[n.]

Zoals reeds uitvoerig uiteengezet, is het evident in het belang van de kinderen van verzoeker dat hij in hun land van herkomst, zijnde België mag blijven. Verzoeker had nog steeds contact met zijn vier kinderen op het moment van zijn hechtenis.

Verwerende partij was op de hoogte van al deze elementen, maar hield hier geen rekening mee. Het is onredelijk van verwerende partij om te beslissen dat verzoeker een jarenlang verblijf in België te wonen, hier dient te vertrekken, gezien hij geen enkele sociale, economische of culturele banden heeft met Congo, hetgeen evident is, gezien zijn gehele kerngezin in België verblijft en zijn vier kinderen hier zijn geboren.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden. Verzoeker heeft na een langdurig onafgebroken verblijf in België, zowel een familieleven als een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM opgebouwd. Indien van verzoeker vereist zou worden dat hij terugkeert naar Congo, zou dit leiden tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij zou namelijk gescheiden worden van zijn kinderen, zijn beide ouders en zijn broers en zussen, alsook van zijn vaste partner. De verwerende partij nam bovenstaande elementen echter onvoldoende mee in rekening in de bestreden beslissing.

Uit de nauwe band die bestaat tussen verzoeker en zijn kerngezin impliceert dat een scheiding, zij het tijdelijk, een ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker en diens familieleden.

Het centrum van verzoekers sociale, affectieve en economische banden ligt overduidelijk in België. Zo heeft verzoeker een duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd in België en bevindt zijn gezinsleven zich hier. De elementen van lang verblijf, de integratie van verzoeker zelf en diens familie tonen duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoeker zich in België bevindt. Terugkeren naar Congo zou in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Voor iemand die reeds jarenlang in België verblijft met zijn hele nauwe familie en hier vier kinderen kreeg die hier hun hele leven hebben verbleven, alsook hier een vaste partner heeft een verwijdering van het grondgebied wel degelijk een immense impact.

Stellen dat deze familieleden van verzoeker hem kunnen bezoeken in Congo en met hem contact kunnen hebben via moderne communicatiemiddelen, is dan ook compleet onredelijk daar een relatie met kinderen en een romantische relatie geenszins kan worden uitgebouwd vanop afstand. Zoals reeds gesteld, is het voor de ouders van verzoeker ook geenszins een evidentie om fysiek af te reizen naar Congo, gezien hun leeftijd.

Daarenboven beschermt artikel 8 EVRM niet louter het familieleven, maar ook het privéleven. Dit laatste element biedt recht op het uitbouwen van zowel menselijke contacten als sociale banden. Artikel 8 EVRM beschermt bijgevolg ook de sociale banden die iemand opbouwt, anders dan deze binnen het strikte gezinsleven. Aangezien verzoeker hier al jarenlang verblijft, hier kinderen heeft gekregen en een partner heeft, kan men ervanuit gaan dat hij hier ook de nodige sociale banden heeft gevormd.

Door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel waarop hierna wordt ingegaan. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van artikel 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds, en deze van verzoeker en diens familie-, gezins- en privéleven anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Ook wat de belangenafweging uit het tweede lid van artikel 8 EVRM betreft, blijkt dat in de thans bestreden beslissing de individuele situatie in hoofde van verzoeker niet afdoende in rekening wordt gebracht. Er dient te worden nagegaan of het gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid nog daadwerkelijk een actueel karakter vertoont. Hierbij dient verwerende partij eveneens rekening te houden met alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. Verwerende partij wijdt uit over het verleden van verzoeker, maar gaat er evenwel geheel aan voorbij dat de veroordelingen waar zij enerzijds naar verwijst reeds dateren van 2017, 2019 en 2020. Op dat moment beschikte verzoeker weldegelijk over de nodige verblijfspapieren.

Anderzijds verkreeg hij in het vonnis van 6 februari 2026 zoals reeds eerder gesteld een gunst van de rechtbank om zijn leven opnieuw structuur te geven via de gunst van het probatie-uitstel. Deze gunst wordt echter geenszins aangehaald in de beslissing van verwerende partij en wordt hem geheel ontnomen door de genomen beslissingen.

Een straf wordt opgelegd om te voorkomen dat de dader nog eens in de fout gaat en heeft zonder meer als doel de bescherming van de samenleving. Nu verzoeker reeds hoe dan ook een gedeelte van de straf heeft uitgezeten én van de rechtbank bij een definitief vonnis een gunst kreeg door een straf met probatie-uitstel, mag minstens worden verwacht dat verwerende partij dit element mee in overweging neemt in haar motivering, minstens dat zij motiveert waarom niettegenstaande deze straf werd opgelegd door de rechter, in casu deze onvoldoende zou zijn om te besluiten dat op heden niet langer sprake is van een actueel gevaar. Dit geldt ook wat betreft de afwijking van de termijn van vrijwillig vertrek. Hoe dan ook blijkt uit het feit dat de rechtbank een straf met probatie-uitstel oplegt het feit dat de rechtbank verzoeker nog een gunst geeft en hem geenszins een actueel gevaar voor de samenleving acht. Hiermee wordt echter geenszins rekening gehouden in de genomen beslissingen.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.

Daarnaast stelt verwerende partij dat uit de ernst en herhaling van de feiten van diefstal kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 27 Burgerschapsrichtlijn stelt: "De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

Artikel 28 Burgerschapsrichtlijn stelt: "1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I, pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier."

De administratieve overheid verwijst naar de veroordelingen uit het verleden van verzoeker, alsook naar een vonnis van 6 februari 2026. Op het moment van de eerdere veroordelingen beschikte verzoeker over verblijfsrecht. Geenszins werd zijn verblijfsrecht op dat moment ingetrokken. Van enig actueel gevaar was

dan ook geen sprake. In zijn laatste vonnis kreeg cliënt een straf met probatie-uitstel. Uit de aard van deze bestraffing zelf blijkt het feit dat de rechtbank geenszins sprak van enig actueel gevaar voor verzoeker en hem net een kans wou geven om zijn leven verder uit te bouwen. Verwerende partij maakte dan ook onvoldoende enige analyse van de concrete situatie van verzoeker en hield geen rekening met andere voorhanden zijnde elementen.

Verwerende partij stelt louter dat uit de feiten een gevaarlijke mentaliteit kan worden afgeleid dat betrokkene zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt echter geen concrete afweging gemaakt omtrent de actualiteit van dit risico. Verwerende partij laat hierbij na op te merken dat de vonnissen waarnaar zij verwijst enerzijds dateren van op het moment dat het verblijfsrecht van verzoeker in orde was daar hij op dat moment beschikte over een F-kaart. Deze feiten dateren ook van 9, 7 en 6 jaar geleden. Daarnaast wordt verwezen naar een laatste vonnis van 6 februari 2026, daar waar in dit vonnis verzoeker net een gunst werd gegeven. Hoe dan ook kan een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie leiden tot de vaststelling dat in casu redenen voor handen zijn om te besluiten dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Verzoeker heeft hoe dan ook reeds een deel van de gevangenisstraf uitgevoerd, zodat minstens kan gezegd worden dat hij geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar zijn veroordelingen.

De verwerende partij toont op geen enkele concrete manier aan dat verzoeker voor een eerdere veroordeling op heden nog een actuele bedreiging zou vormen. Verzoeker zat inmiddels reeds een gedeelte van deze straffen uit. Er wordt niet afdoende gemotiveerd of verzoeker door zijn veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde, noch wordt verwezen naar de gunst die hem werd verleend door de Correctionele rechtbank van Dendermonde.

Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG 12: "Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. (RVV 16 februari 2023, nr. 284 94)

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing onvoldoende aannemelijk dat er op heden sprake is van een actueel, ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde door de aanwezigheid van verzoeker. Verwerende partij baseert zich louter op strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden. Er wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de reeds ondergane evolutie door verzoeker, daar waar de rechtbank hiermee weldegelijk rekening heeft gehouden in haar definitief vonnis van 6 februari 2026."

4.3.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen over enig recht op verblijf beschikte. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat voormelde beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Bijgevolg kan evenmin worden geconcludeerd dat de eerste bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde gevallen. Daarenboven moet worden gesteld dat zelfs geenszins blijkt dat verzoeker enig beschermens-waardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Verzoeker wijst er weliswaar op dat tal van zijn verwanten, waaronder zijn ouders, broers en zussen en zijn meerderjarige kinderen, in België verblijven, maar hij toont niet aan dat hij met deze personen werkelijk een gezin vormt. De aangebrachte stukken tonen slechts aan dat hij contacten onderhoudt met bepaalde verwanten. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enig gezinsleven heeft met één van de verschillende vrouwen waarmee hij stelt meerderjarige kinderen te hebben. Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder in aanmerking nam dat tal van verzoekers verwanten en vrienden in België verblijven en heeft geëuid dat hij de contacten met deze personen verder kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door hen uit te nodigen in zijn land van herkomst. Er blijkt trouwens niet dat er intense contacten zijn. Zo blijkt uit een verslag

opgenomen in het administratief dossier dat zijn verwanten hem niet of niet regelmatig kwamen bezoeken tijdens zijn detentie. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn privéleven moet worden gesteld dat niet blijkt dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven werkelijk in het gedrang wordt gebracht door de eerste bestreden beslissing. Verweerder is niet professioneel actief in België en zoals reeds gesteld blijkt niet dat zijn familiale of andere contacten met in het Rijk verblijvende personen niet vanuit het buitenland verder kunnen worden onderhouden. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat enig aspect- van zijn privé- of gezinsleven door de eerste bestreden beslissing wordt geraakt, dan nog moet worden vastgesteld dat verweerder vermog het algemeen belang voorrang te geven op de private belangen van verzoeker. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker reeds vele jaren inbreuken op de strafwet pleegt en hiervoor meermaals werd veroordeeld. Verzoeker is een recidivist die ruim de mogelijkheid had om zijn gedrag aan te passen, maar dit niet deed en in een inkomen voorziet door het plegen van steeds nieuwe misdrijven. Verweerder merkte terecht op dat verzoeker een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom betoont en dat hij blijf geeft van een gevaarlijke antisociale mentaliteit. Verzoekers bemerking dat hij een aantal misdrijven pleegde toen hij legaal in het Rijk verbleef is in deze irrelevant en laat enkel toe te concluderen dat de toekenning van een verblijfstitel niet garandeert dat hij zijn gedrang zal aanpassen. Waar hij erop wijst dat, bij de meest recente veroordeling die hij opliep, de strafrechter hem een probatie uitstel voor een deel van de straf toestond kan het volstaan aan te geven dat hieruit niet blijkt dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou vormen. Verweerder, die eigen verantwoordelijkheden heeft, mag, bij een beslissing over de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling, zijn eigen inschatting maken van het gevaar dat van een vreemdeling uitgaat en er blijkt niet dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is. Gezien het voorgaande – het ontbreken van een gedragswijziging en het jarenlange recidivisme – kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat niet zou blijken dat hij nog een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Verzoekers toelichting dat hij al een deel van de hem opgelegde straffen uitzat wijzigt niets aan de vaststelling dat er gronden zijn om te besluiten dat hij een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de samenleving vormt. Verzoekers bewering dat hij met Congo, het land waar hij nochtans werd geboren en een deel van zijn jeugd doorbracht, geen sociale, economische of culturele banden heeft, laat over het voorgaande niet anders denken. Er blijkt niet dat er op verweerder, enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de eerste bestreden beslissing te nemen of dat geen – voor zover nodig – deugdelijke belangenafweging werd gedaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, wordt niet aangetoond.

4.3.1.2.2. In zoverre verzoeker nog verwijst naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG moet de aandacht erop worden gevestigd dat voormelde richtlijn in casu niet van toepassing is. Verzoeker is immers geen burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Voorts kan, met verwijzing naar het voorgaande, ook worden herhaald dat verweerder wel degelijk het persoonlijk gedrag van verzoeker in aanmerking heeft genomen en voldoende duidelijk heeft gemaakt waarom een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde wordt weerhouden. Een schending van voormelde bepalingen kan dus niet worden vastgesteld.

4.3.1.2.3. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, in aanmerking heeft genomen. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, of artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG – een bepaling die door voormeld artikel werd omgezet in de Belgische wetgeving – schond.

4.3.1.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar nalaat toe te lichten waarom hij meent dat dit wetsartikel werd geschonden. Bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting kan geen schending van dit wetsartikel worden vastgesteld.

4.3.1.2.5. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad evenmin toe te concluderen dat enige bepaling opgenomen in artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG werd geschonden.

4.3.1.2.6. Nu niet blijkt dat in casu hogere rechtsnormen spelen, het niet ter discussie staat dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en het niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat hij kan worden geacht door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden kan niet worden vastgesteld dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, in samenlezing met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: “Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Verwerende partij stelt dat er niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van de familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Zij stellen dat verzoeker door zijn feiten een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en stelt dat verzoeker zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt dienen te worden geacht aan de openbare orde.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Verzoeker verblijft namelijk sedert 1990 niet meer in Congo. Verzoeker heeft in België zijn sociale omgeving en bijgevolg het centrum van zijn belangen uitgebouwd. Zijn familie en vrienden wonen hier, hij spreekt Nederlands en Frans. Zijn vier kinderen werden hier geboren en bezitten beiden de Belgische nationaliteit.

Enige affectieve dan wel financiële houvast is voor verzoeker nagenoeg onbestaande in zijn land van herkomst. Een terugkeer zou impliceren dat verzoeker de steun waar hij zowel op materieel als op financieel gebied op kan rekenen volledig zou verliezen, daar hij er terecht komt in een land waar verzoeker geen dak boven zijn hoofd heeft en niemand kent.

Dit blijkt ook uit de getuigenverklaringen die heden worden voorgelegd de familieleden. Zij schetsen een beeld van een warme man die omwille van zijn verslavingsproblematiek even de pedalen kwijt was. Zij zochten voor hem echter hulp, alwaar hij heden terecht kan. De correctionele rechtbank ging geheel mee in deze visie en kende aan verzoeker een straf met probatie-uitstel toe. Verwerende partij gaat echter voorbij aan dit definitief vonnis, alwaar hij overigens niet onmiddellijk voor werd aangehouden en stelt dat verzoeker toch een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Verzoeker doet ook de nodige inspanningen om één van de drie landstalen te leren om, zodra hij zijn verblijfsrecht heeft, op legale wijze in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Bij een terugkeer zou hij zijn kans op werk evenwel verliezen aangezien het in Congo zoals reeds hoger vermeld gesteld zeer moeilijk is om aan de slag te gaan. De werkloosheid ligt er immers dubbel zo hoog als in België. Deze omstandigheden maken bijgevolg dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland voor verzoeker bijzonder moeilijk is.

Om reden hierboven uiteengezet zou het immers volstrekt onmogelijk zijn beroep te doen op zijn familie nu verzoeker zij woonachtig zijn in België en zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken.

Heden heeft verzoeker daarentegen wél een duidelijke en verregaande verbondenheid met de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft duidelijk geïnvesteerd in zijn sociale en culturele integratie. Hij heeft hier vier kinderen gekregen en zijn meest nauwe familie verblijft hier op heden en beschikt over de Belgische nationaliteit. Eenzelfde mate van verbondenheid is compleet afwezig met zijn land van herkomst.

Sedert zijn detentie is de familie van verzoeker hem steeds blijven steunen, zowel emotioneel als financieel. Zij hadden dan ook voor hem een opname ingepland in het Sint-Pierre ziekenhuis in Brussel, die door zijn arrestatie echter helaas niet kon doorgaan.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, wordt niet afdoende gemotiveerd of verzoeker door zijn veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker was initieel in het bezit van een F-kaart. Op het moment van zijn arrestatie was verzoeker echter ambtshalve afgeschreven van zijn adres, waardoor hij werd afgevoerd en zijn verblijfsrecht verloor. Verzoeker leed op het moment van zijn arrestatie aan ernstig psychologische problemen en kende een verslavingsproblematiek aan verdovende middelen, reden waarom hij zijn verblijfsrecht verloor.

Verzoeker heeft echter steeds een nauwe band gehad met zijn familie. Er werd dan ook geregeld dat verzoeker zich op 25 november 2025 dan wel naderhand op 19 december 2025 zou aanbieden in het ziekenhuis St-Pierre in Brussel opdat hij kon worden opgenomen. Hij had hiertoe reeds een intakegesprek gehad op 14 november 2025. Verzoeker wenste een begeleiding te volgen opdat hij niet langer aan zijn verslaving zou lijden en wou zijn verblijfssituatie ook regulariseren met de sociale diensten. Door zijn arrestatie werd zijn een en ander echter geblokkeerd.

Gezien het strafeinde en bijgevolg de vrijheid van verzoeker naderde, had verzoeker de intentie om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Gezien verzoeker in detentie verbleef, was dit echter allesbehalve evident. Verzoeker beschikte op het moment van zijn arrestatie echter niet over identiteitsdocumenten. Ook op zijn thuisadres beschikte verzoeker niet langer over enige verblijfsdocument. Verzoeker kon echter vanuit detentie geen nieuwe identiteitsdocumenten aanvragen, daar hij zonder verblijfspapieren geen uitgangsvergunningen hiertoe verkreeg. Het reclasseringsdossier was dan ook volledig geblokkeerd.

Verzoeker beschikte echter jarenlang over een F-kaart. Hij en zijn partner waren zich dus geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, vanaf het begin bewust van de preciaire situatie van verzoeker in België toen zij hun relatie starten. Verzoeker wou weldegelijk zijn verblijfssituatie regelen, maar werd hiertoe door de situatie geheel geblokkeerd. Verzoeker beschikte dan ook jarenlang weldegelijk over de nodige verblijfspapieren, daar zijn gehele familie, ouders en kinderen hier verblijven en over de nationaliteit beschikken. Verwerende partij hield hiermee geenszins rekening.

De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er wordt door verwerende partij onvoldoende gemotiveerd waarom het gevaar voor de openbare orde actueel, ernstig en reëel is.

Bijgevolg dienen al deze elementen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft verzoeker en op zijn kerngezin, kijkend naar het recht op familie- en gezinsleven uit artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen.

Het is bijgevolg in tegenstelling tot wat verweerder in haar beslissing beweert geen oplossing om met het hele gezin naar Congo op- en af te reizen om verzoeker te bezoeken, daar zijn kinderen hier geboren zijn en geen enkele band met Congo hebben. Ook voor zijn ouders is het fysiek geenszins een evidentie om regelmatig af te reizen naar Congo. Daarnaast is het evident dat een romantische relatie geenszins vol te houden is voor 8 jaar vanop dergelijke grote afstand. Uit deze elementen blijkt overduidelijk dat het de bedoeling is van het gezin van verzoeker om in België te blijven. Er is geen enkele intentie om definitief terug te keren naar Congo. Ondanks dat verweerder op moment van de beslissing over deze informatie beschikte, werd hier geen rekening mee gehouden, minstens werd hieromtrent niet op zorgvuldige wijze gemotiveerd.

De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en

hiermee moet de verweerder rekening houden. Verweerder meent in zijn beslissing dat er volgens hen niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/ of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk werd gemaakt. Het is echter evident dat wanneer verzoeker in België verblijft sedert 1990 en zijn kinderen hier geboren zijn en de Belgische nationaliteit hebben, zij niets plots terug naar hun land van herkomst wensen te gaan en hun leven alhier geheel kunnen omgooien en achterlaten. Zij hebben met Congo dan ook geen enkele band. Ook is het vanzelfsprekend dat het in het belang is van de jonge kinderen van verzoeker is om fysiek bij hem te verblijven en niet te communiceren via moderne communicatietechnologie, zelfs indien zij reeds een meerderjarige leeftijd hebben bereikt. Meer nog, het is volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker geacht zou kunnen worden om op deze manier een betekenisvol contact met zijn familie uit te bouwen. Hoe dan ook is het evident geenszins mogelijk om een romantische relatie verder uit te bouwen via moderne communicatietechnologie, laat staan voor 8 jaar lang. Het betreft een loutere standaardmotivering waarvan in casu allerminst toepassing kan worden gemaakt. Zodat verwerende partij op dit punt dan ook niet zorgvuldig is geweest, minstens mag van een overheid die de beginselen van behoorlijk bestuur dient te hanteren, mag worden verwacht dat ze motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via moderne communicatietechnologie mogelijk acht.

Verweerder stelt vast dat verzoeker hier een partner en kinderen heeft. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn gezin reeds heel wat stappen ondernomen heeft met het oog op integratie.

De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering. Er werd niet concreet gemotiveerd op welke wijze verzoeker op heden een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde, noch werd rekening gehouden met de gunsten die aan verzoeker werden verleend door de correctionele rechtbank.

Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.

Een inmenging in het gezinsleven mag enkel als de inmenging bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft (ie. indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen) en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Er dient met andere woorden een balans te worden gevonden, tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat.

De correcte vraag is dus of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familielid en of dit proportioneel is.

De afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel. Het is duidelijk dat dit niet het geval is, en de verwerende partij deze afweging niet afdoende heeft gemaakt. De verwijdering van het grondgebied heeft een effectieve scheiding tot gevolg van zijn meest naaste familie, zijnde zijn kinderen, ouders, broers, zussen en partner. De inmenging door verwerende partij door middel van haar beslissing in het privé en -familiaal leven van verzoeker is bijgevolg disproportioneel en verweerder heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar. De vraag is, of de beslissing van verweerder om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker op vlak van haar familiaal leven, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker. Gelet op hetgeen hoger vermeld werd uiteengezet, is hiervan in het dossier van verzoeker geenszins sprake.

Er blijkt daarenboven duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met deze elementen.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vevat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.”

4.3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker door een uiteenzetting te geven aangaande de formele motiveringsplicht – waaraan in voorliggende zaak zonder meer is voldaan – niet aantoonde dat een van de door hem in zijn tweede middel aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur werden miskend.

4.3.2.2.2. Daarnaast stelt verzoeker in wezen nogmaals dat hij van oordeel is dat de eerste bestreden beslissing, gelet op wat is bepaald in artikel 8 van het EVRM, niet kon worden genomen en dat verweerder door dit toch te doen de door hem aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur schond.

Verzoekers uiteenzetting leidt echter niet tot de conclusie dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad dient er hierbij op te wijzen dat verweerder verzoeker uitgebreid heeft gehoord alvorens de eerste bestreden beslissing te nemen en dat uit de uitvoerige motivering blijkt dat tal van inlichtingen werden verzameld en het administratief dossier grondig werd doorgenomen.

De Raad verwijst voorts naar de bespreking van het eerste middel, waar werd vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker een echt gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, en vestigt er de aandacht op dat het feit dat verzoeker langdurig in België vertoefde niet impliceert dat hij in zijn land van herkomst zijn leven niet kan opbouwen. Het feit dat verzoeker verscheidene talen spreekt, waaronder de Franse taal, een taal die ook in Congo wordt gebruikt, kan hem hierbij helpen. Gelet op het feit dat verzoeker voorhoudt dat tal van verwanten het goed met hem voorhebben en hem willen bijstaan, kan ook niet worden aangenomen dat hij in zijn land van herkomst zonder emotionele ondersteuning, huisvesting of bestaansmiddelen zou vallen. Verzoekers uiteenzetting dat het voor hem moeilijk zal zijn om in Congo aan de slag te gaan laat niet toe te besluiten dat verweerder enig nuttig gegeven over het hoofd heeft gezien. Er blijkt immers niet dat verzoeker, die achtenveertig jaar oud is, voorheen in België veel initiatieven ontwikkelde met het oog op een tewerkstelling en aangezien hij niet langer tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, heeft hij actueel geen mogelijkheid meer om legaal in het Rijk te werken. Deze mogelijkheid heeft hij in Congo wel. Verzoeker geeft aan cultureel en sociaal geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving en ook echt te hebben geïnvesteerd in deze integratie, maar dit blijkt niet uit de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij slechts *“even de pedalen kwijt was”*. Uit de informatie waaruit de Raad beschikt kan worden afgeleid dat verzoeker meermaals de kans kreeg om een leven in België op te bouwen en deze kansen niet heeft gegrepen. Hij begaat sedert vele jaren allerhande inbreuken. Zij toelichting dat hij zich nu wil laten opnemen voor zijn verslavingsproblematiek wijzigt hieraan niets. Zoals reeds gesteld vermag verweerder in voorliggende zaak de belangen van de Belgische samenleving te laten primeren op deze van verzoeker. Het gegeven dat tal van verzoekers verwanten in België wonen en sommige van zijn familieleden nooit in Congo zijn geweest en zij zich niet in dat land wensen te vestigen houdt niet in dat zij hem er niet kunnen bezoeken. Indien deze verwanten werkelijk nauwe banden met verzoeker hebben kan worden aangenomen dat zij deze inspanning zullen willen leveren. Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat hij via de moderne communicatiemiddelen geen betekenisvol contact met zijn kinderen kan hebben. Zijn kinderen zijn, volgens de beschikbare inlichtingen, meerderjarig, zodat kan worden aangenomen dat zij vlot met de moderne communicatie kunnen omgaan. Daarenboven blijkt niet dat hij heden regelmatige persoonlijke contacten met zijn kinderen heeft en de aard van zijn contacten dus ernstig zou wijzigen indien hij zich niet langer in België zou verblijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel iuncto artikel 41 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

G. DE BOECK